

Zdeněk Podhůrský, 46

Herec, dabér, známý především jako moderátor, byť dnes již zrušeného pořadu Pálí vám to? Ví se o něm, že jeho koníčkem jsou opravdoví koně, stejně jako motorky.

Vypadá chlapácky

Což je také znát ze zájmu opačného pohlaví a opačně jeho o ně. Co ale na něm vidět není, je jeho výtvarné vidění. Koláže lepší léta, nedávno propadl koníčku nejkoníčkovatějšímu – focení. Až dosud rád cestoval pro radost z poznání a pohybu. Dnes je motivem jeho cest možnost fotografování lidí, krajiny, zvířat... Chystá se i na akty... Ale na začátek – jak a kdy to všechno u něho začalo...

obličje a těla; byla to (a je i nyní) úžasná magie. I dnes si vybavím ten nádherný pocit, když se mi před očima na bílém papíru začal poprvé zviditelňovat mámín obličej.

Od táty jsem dostal jeho foťák – kompaktní, poloautomat, Yashica (na typ si nemůžu vzpomenout).

Nejdřív jsem fotil hlavně kamarády a večírky, pak přišla na řadu rodina a nejvíc děti. Nejčastějším objektem mých vášní

Macro a Canon 100–300 mm Ultrasonic. K tomu polarizační filtr HOYA HMC 58 mm. Po první výstavě jsem vydělané peníze investoval zase do techniky. Po doporučení kamaráda jsem postoupil na Canon 50, to už byla zase jiná práce, ale stejně jsem pořád uvažoval o digitálu. Nebo spíš jsem byl k němu tlačěn kamarády. Já se snažil neustále hájit klasiku, ale spíš i z finančních důvodů, nechťelo se mi investovat potřebné peníze do svého

Zastav ten okamžik

„K focení jsem se dostal jako kluk díky tátovi. On si sám fotky vyvolával a mě to uchvátilo, červená žárovka, objevující se

ale byla asi Markéta a pak hned Marie. Obě jsou vděčný objekt, ale Mařenku to vysloveně baví, je radost s ní pracovat – jsem zvyklý pracovat spontánně, prostě je dobré světlo, dobré pozadí, vytáhnu foťák a začnu despoticky manipulovat osobami okolo mě. A ji mám blízko nejčastěji...

Do loňského roku jsem fotil na kinofilm, Yashiku jsem dávno vyměnil, nejdřív za Canon 3000, měl jsem k tomu základní objektiv a Sigmu 70–300 mm DL Super

zatím jen „koníčka“. Jenomže pak jsem se rozhodl letět na deset dní do J.A.R. a kvůli téhle cestě do Jižní Afriky jsem si už digitál pořídil. Opět Canon, 20D – a od té doby jsem ztracený, je to bomba! Jen mít víc času, to je děs!

Digitál, to je tempo!

Už předtím jsem fotil jako vzteklý, ale s nekonečným digitálním materiálem těch fotek přibývá neuvěřitelným tempem. Je

„Už dříve jsem fotil neuvěřitelným tempem, ale s digitálem...!“

vlastně problém se pak tím množstvím prohrabat a vybrat jen ty kvalitní práce... Motivy jsou různé, začalo to tou reportáží pomalovaných těl, pak krajiny, nálady a už hrozně dlouho mluvím o focení aktů, tak jsem konečně velmi lehce začal... Ale ta světla, mlhy, mraky a takové to tajemno přírody, to mě stejně hrozně bere...

Ještě při vysoké jsem se zabýval kolážemi, vystřihoval jsem ze stohů časopisů, lepil, hrozně mě to uklidňovalo, dokázal jsem u toho vydržet hodiny, do dvou, do tří do rána... S digitálním fotoaparátem a s PC jsou ty možnosti naprosto fascinující, ale chybí ten volný čas, co jsem měl tenkrát (a asi také energie)...

Focení je pro mě dokonalou relaxací, pomáhá mi to zapomenout na běžné i neběžné problémy, jsem v tu chvíli plně soustředěný na práci s aparátem a s nadšením se tím nechám pohltit, je to velmi podobné divadlu nebo filmovému natá-

čení. Během práce s aparátem nic jiného nevnímám, jsem v jiném světě a nikdo ke mně v ten moment nemůže... ztrácím také pojem o čase, je to úžasný pocit!

S časem neustále bojuji, stejně jako spousta ostatních lidí, svůj předem prohraný boj, a fotografie mi dává ten krásně falešný pocit, že alespoň na ten jeden moment čas ovládám... Dr. Faust zvolal na Ďábla: „Zastav ten moment! Zastav ten okamžik!“... a kvůli tomu pak zhynul – já snad peklu pro pár fotek nepropadnu...

Spousty fotek

Horší je to u mne s archivací. Jsem bohužel mírně řečeno bordelář, mám spousty špatně popsanych krabic s nerozdělenými negativy, spousty krabic s fotkami, ale systém bohužel uniká... Ovšem teď se to snažím vylepšit a díky možnosti ukládání fotografií na CD nebo DVD už je to lepší... ale jak jsem říkal, s digitálem těch fotek

„Focení je pro mne dokonalou relaxací, pomáhá mi zapomenout...“

přibývá šíleným způsobem, takže zase zavládá tak trochu chaos... Jinak jsem si pořídil ještě osmibarevnou tiskárnu Canon i9950, tiskne do formátu A3+ a jsem s ní ohromně spokojený. To jsou zase ty nádherné momenty, kdy to z tiskárny „leze“ a já na to fascinovaně koukám...

Co se týče výstav, mám na odbornou konzultaci pro přípravy kamarády profesionály. Bez Honzy Kolmana bych si například vůbec netroufl na první výstavu... On mě ale, když fotografie uviděl, přesvědčil, ať výstavu uspořádám. Při realizaci výstav spolupracuji s FotoŠkoda, jak majitel, pan

Škoda, tak i vedení firmy mě laskavě do určité míry podporuje v mém počínání. Právě první prezentace mých fotografií panu Škodovi mi dost zvedla sebevědomí. Fotografie se mu líbily a to byla pro mne jasná záruka jejich kvality.

A výstavy!!

Má první výstava se jmenovala „Mezi svýma... (očima)“, proběhla loni v klubu Solidní nejistota v Praze a fotografie jsem pořídil v rakouském Seebadenu, na Světovém festivalu bodypaintingu. Prodal se dvě třetiny fotografií, snad se to dá považovat za úspěch... Do Seebadenu jsem vyjel naprosto spontánně, řešil jsem tehdy nějaké své osobní problémy a potřeboval jsem se dostat alespoň na pár dní někam do cizího prostředí bez kontaktu se svým okolím. A v nějakém časopise mě zaujala upoutávka na ten festival. Přes internet jsme se akreditovali jako fotografové s mým velmi blízkým kamarádem Markem Vašutem (ten už v té době měl pár výstav jako fotograf za sebou) a vyrazili jsme na prodloužený víkend. A ocitli jsme se v naprosto úžasném světě totálně „ulitých“ lidí, v prostředí plném pohody, barev, úsměvů a radosti z vlastní existence. Fotil jsem jak zběsilý a připadal jsem si teleportovaný na jinou planetu, někam do vesmíru... Fotografie jsem pojmenoval vymyšlenými meziplanetárními jmény svého příbuzenstva a z toho vyplynul i název výstavy...

„Ty fotky zachycují to, co mám rád – duši krajin...“

Nedávno jsem měl další výstavu v jedné ze svých galerií, v Galerii U anděla Na Bělidle, v Praze na Smíchově. Byl to soubor posledních fotografií pořízených na kinofilm... Ty fotky zachycují to, co mám tak rád – duši krajin...

No a další výstava v téže galerii už souvisela s cestováním, ta se jmenovala „Kanadou v sedle za sedm dní“, a jak název napovídá, obrázky jsou pořízeny v Kanadě, a to v divočině, v horách vysokých od 1600 do 2600 metrů, asi 200 km od Vancouveru. Byli jsme tam s partou kamarádů, s Vaškem Vydrou a mimo jiné opět i s Markem Vašutem. Máme všichni společného „koníčka“ – koníčky... Ten

výlet jsme dlouho plánovali a byl úžasný. Ta krajina je úchvatná, koně nádherní, počasí jsme měli skvělé, to se snad ani nedá pokazit. Byl jsem tam focením opět posedlý! Výstava měla úspěch, přenesla se do Chuchle, na Velkou cenu umělců Bosstimer, zhlédl ji i pan prezident Klaus, který předával osobně 86. „Cenu prezidenta republiky“.

Teď si dám snad chvíli pauzu, i když mám v šupletí vlastně ještě Island a tu Jižní Afriku a je mi líto, že by to nikdo další neviděl... takže...?

Taky se mi poslední dobou v hlavě vylíhl nápad na focení známých osobností, mých přátel a kamarádů, ale zatím nechci nic prozrazovat... to by bylo předčasné...“

Text: Josef Louda

Poznámka Zdeňka Podhůrského: Vašek Vydra a Marek Vašut na těchto stranách jsou vyfoceni v Kanadě, kde jsme byli na týdenním výletu na koních po horách kolem jezera Chilko Lake, cca 300 km severně od Vancouveru.

Fota na této dvoustraně: Zdeněk Podhůrský